

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 6

Mars

1944

FINNLAND OG DEN SVENSKE UTENRIKSPOLITIKKEN.

Av F. Lager »Ny Dag«, Stockholm.

Under hele krigen har Sverige støttet det reaksjonære regime i Finland. Denne har vært til fordel for den tyske nazisme og til skade for Sveriges folk. Når vårt riksstyre vinteren 1939—40 tømte tøydepoter og arsener for å »hjelp« Finland, var dette direkte i tyskernes interesse. Dels hjalp det Hitlers tro tjenere i Finland til å føre krigen mot Sovjet Samveldet, som Hitler også den gang betraktet som en framtidig fiende, en potensiell fiende, dels svekket det Sveriges motstandskraft mot tysk penetrasjon, eventuelt okkupasjon. Hjelpen til Finland fortsatte etter at vinterkrigen var slutt. I en artikkel i »Kieler Zeitung« i desember 1943 erklarte den finske minister i Berlin, Kivimäki, at umiddelbart etter marsfreden tok Finland til med å ruste for revansjekrig. Sverige hjalp til i denne opprustningen. Under den andre finske krig mot Sovjet-Samveldet har Sverige fortsatt å gi støtte. I november 1943 ble 460 millioner kroner svenske tilgodehavender i Finland offisielt regnskapsført som »nødlidende«. Summen har steget siden den gang bl. a. med en ny kreditt på 5 millioner, som ble ytt den 17. desember 1943.

Uten den svenske hjelpen ville Tyskland hatt betydelig større vansker med å holde den nordlige fløy av sin front mot Sovjet-Samveldet. Sveriges

riksstyre har således gjort sin lille innsats for at den tyske nyordningen skulle bli virkelighet i Europa. De som har ansvaret for dette, kommer uten tvil til en gang å bli trukket til ansvar for sine handlinger.

Den politikk som er ført overfor Finland, har vært og er til åpenbar skade for vårt land. Dette trer kanskje klarest fram om en tenker seg hvilke nye utsikter som åpner seg for vår forsyningssituasjon, for situasjonen på vårt arbeidsmarked og for mulighetene til å gjøre en innsats i kampen mot nyordningen, dersom Finland kunne trekkes ut av krigen og det inntrådte en regime-endring der slik at det finske folket fikk rett til å rå i sitt eget land.

Fred i Finland ville for det første gjøre tyskernes stilling i Norge overordentlig vanskelig, kan hende så vanskelig at den tyske overkommando så seg tvunget til en ny forntforkorting med evakuering av Norge. Dette kan en likevel ikke vite noe sikkert om.

Fred i Finland ville for det andre ytterligere øke truselen mot de tyske troppene i Baltikum og helt åpne Finskebukta for svenske og russiske fartøy.

Fred i Finland ville for det tredje innebære at det kunne åpnes en jernbaneforbindelse med Sovjet-Samveldet, og at det kunne komme i gang handel og vareutveksling med Sovjet-

Samveldet. Det sier seg sjøl at Sovjet-Samveldet har bruk for praktisk talt alt som kan framstilles her i landet, og at eventuell kredittgivning til Sovjet-Samveldet — i motsetning til kreditten til Finland og Tyskland — kan skje uten risiko. Det er heller ikke utelukket at Sovjet Samveldet kunne levere varer som er viktige for oss (olje, forkaker) også under de nåværende forhold.

Hva det ville innebære for Sverige om vi alt på dette tidspunkt kunne komme i kommersiell kontakt med Sovjet-Samveldet og dets veldige marked, kan ikke overvurderes. Sverige ville komme foran mange andre og kunne allerede under krigen foreta forberedelser til utvidede handelsforbindelser.

Fred i Finland ville for det fjerde åpne det lille pustehull mot verdenshavene som Petsamo utgjør. Dersom den medførte tysk evakuering av Norge, ville det også innebære fri veg til Atlanterhavet over Narvik. Leidfartens betydning ville bli redusert i tilsvarende grad, og [vår posisjon overfor Tyskland ville bli forbedret.

Hvorfor gjør en da fra offisielt svensk hold ingenting for å trekke Finland ut av krigen? Ja, si det. Er vårt riksstyre kanskje medansvarlig i at Finland trådte inn i krigen som Hitlers forbundsfelle? Oppmuntret vårt riksstyre det finske riksstyre til en slik krig? I denne sammenheng er det av interesse å minne om visse ting.

I mai måned 1941 holdt den tyske krigsherren på med å gi sine våpen en siste finpuss foran overfallet på Sovjet-Samveldet. Overfallet var da besluttet, og overenskomsten med vassallstatene — blant andre Finland — var klar. Tyske tropper hadde alt iantatt sine stillinger på finsk jord. I Finland ble større befolkningss-

trer evakuert og armeen mobilisert på nytt lag.

På denne tid, seks uker før overfallet på Sovjet-Samveldet ble satt i gang, besøkte utenriksminister Günther Helsinki. Hva gjorde han der? Av og til er det spørsmål blitt stilt i pressen, og i årets remissdebatt ble det rettet til herr Günther personlig av riksdagsmannen Sven Linderot. Herr Günther satt på sin benk og tidde. Visse antydninger er alt som har lekket ut gjennom utenriksdepartementets blendingsgardiner. Og disse antydninger sier at herr Günther »trodde alt for mye på Finlands evne og vilje til å holde fast ved nøytralitetspolitikken«. Av denne opplysning kan en trekke følgende slutninger: 1) Sveriges utenriksminister diskuterte det finske riksstyres nøytralitetsvilje med finnene sjøl i første halvdel av mai 1941. 2) Herr Günther fikk en forsikring om at Finland ikke ville slutte seg til Tysklands krigstog og godtok disse forsikringer.

Er dette riktig, må en si at herr Günther har vist en slik godtroenhet, for ikke å si noe verre, at han umiddelbart burde fjernes fra sin taburet. Det er utelukket at resten av statsrådet ville ha nøydd seg med en utenriksminister som så tydelig hadde dokumentert sin udugelighet. Imidlertid skjedde det ikke noe med herr Günther etter besøket i Helsinki. Hvorfor? Uteble forholdreglene kanskje av den grunn at riksstyret allerede da var kommet til den overbevisning at »nyordningen« ville seire, og at Sverige bare hadde å »tilpasse seg til den nye tingenes tilstand«. (Allan Vougt)? Dette er en rimelig forklaring. For under slike omstendigheter var det likegyldig om en hadde et menneske eller en trebukk i utenriksministerstillingen. Nyordningen forutsatte at Ribbentrop tok

hånd om de små europeiske staters utenrikspolitikk.

Den svenske hjelpen til Finland har således etter vår mening hatt til årsak at en motstrebende eller godvillig har akseptert en tysk europeisk nyordning. Det er den eneste rimelige forklaring på en politikk så blottet for sunn sans og fornuft som vi har opplevd.

Det bør også til slutt sies at de som engang har gjort seg fortrolig med naziherredømmet og som i tanke og handling har innrettet seg etter det regime som bærer Hitlers og Himmlers signatur, dermed i høy grad har kompromittert seg og diskvalifisert seg som ledere for vårt folk. Det blir en ny ordning i det gamle Europa. Folkene vil sørge for det. Men denne nye ordning kommer ikke til å ha noen plass for dem som fortsetter å tjene den tyske eller finske nazisme frivillig.

Sverige var på å gli inn i nyordningen. Det er hverken Per Albin Hanssons eller Christian Günthers fortjeneste at nyordningen ikke ble virkelighet. Tapre russiske, ukrainske, tsjerkæssiske, sibirske gutter på østfronten, dødsforaktede briter og kanadiere ved El Alamein, amerikanske gutter i de flygende festningene og på Sicilia, modne og framsynte bolsjevikere og demokratiske statsmenn hindret nyordningen, hvis regler en i Sverige alt var i ferd med og bøye seg for. Det finnes likevel ett pluss på Sveriges konto. Arbeiderne og visse lag av de intellektuelle, de som blir kalt »usvenske«, kjempet mot riksstyret den gang det var i ferd med å prisgi vår frihet. De gjorde motstand og ble derved de ti rettferdige som den straffende gud forgjeves søkte i Sodoma og Gomorra.

STREIK MOT ARBEIDSMOBILISERINGEN.

Den norske radioutsending i London melder:

»Mobilisering. — Da Quisling ved statsakten i 1942 framstillet seg for folket som leder av en nasjonal regjering erklærte han at den viktigste oppgave var å slutte fred med Tyskland og sette alle krefter inn i kampen mot Norges og Tysklands fiender. Det var en mobilisering han siktet til. Nå foreligger det etterretning om at Quisling under et møte med Hitler i 1944 tilbød Hitler 3 divisjoner norske tropper. Samtidig ble det offentliggjort et forslag fra Risnes om å mobilisere 5 årsklasser av norsk ungdom til hjelpetropper på østfronten. Nylig er det påbudt opprettelse av rikskrivningsvesen. Også registreringen av borgervakten fortsetter til tross for at borgervakten er innstillet. Dette er alt tegn på at tanken om mobilisering er levende innen N. S. og meget aktuell og det er klart at tyskerne må føle seg tiltalt av tanken på en norsk mobilisering. De har et skrikende behov for leietropper. Ved siden herav ville det være en betryggelse for tyskerne om den stridsdyktige ungdom var sendt ut av landet i triffellet av en invasjon. Truslen om mobilisering er derfor dødsens alvor. En mobiliseringsordre ville hver eneste nordmann møte med åpen motstand. Dertil trenges ingen parole. Ingen nordmann ville la seg lokke til kamp for sine undertrykkere mot de allierte. Det vet vi, det vet N. S. og det vet tyskerne. Det er derfor sannsynlig at mobiliseringen blir kamouflert. Det kan lettest skje gjennom arbeidstjenesten som man hittil har betraktet som en uskyldig affære. Gjennom denne har N. S. fått innrullert det meste av de årsklasser

som skulle mobiliseres. Disse tegn tyder på at man kan vente utskrivning av 30 000 mann til arbeidstjeneste, mens det før bare ble utskrevet 5000. Man har imidlertid hverken befal eller utstyr til 30 000 mann. Derfor er det på tide å gjøre slutt på arbeidstjenesten. Man må være klar over at er en mann først inne i arbeidstjenesten er han ikke lenger herre over sin egen skjebne. 3 avdelinger av arbeidstjenesten er nå satt i arbeide på Haslemoen flyplass ved Flisa. En arbeidsleir kan på et øieblikk forvandles til fangeleir og da kan ungdommen eksporteres som slakteveg: Derfor: Streik mot arbeidstjenesten. De som ikke har meldt seg skal ikke gjøre det. Det er en storfordel ikke å stå i rullene. Ingen skal møte til sesjon. For landet og din egen skyld, følg parolen.»

Øksnevad gir følgende kommentar: Slik lyder dagens parole. Det er først og framst rettet til dem som står i fare for å bli utskrevet. Men for å få slutt på arbeidstjenesten må hele den norske front ta del. Ingen må møte fram til arbeidstjeneste og ingen må ta imot hjelp fra den. Denne parole må alle bønder merke seg. Si nei til den tvangsutskrevne arbeidskraft på gården. Hold deg til arbeidshjelpen fra frie norske menn og kvinner. Den kvinnelige arbeidstjenesten er allerede før blitt blokert og denne blokade må opprettholdes. Fra N. S. hold har det i det siste vært antydning en utvidelse av den kvinnelige arbeidstjeneste. Det meldes at det skal utskrives 20 000 kvinner ved siden av de 30 000 menn. Truslen om mobilisering er idag dødsens alvor. En åpen mobiliseringsordre ville være ensbetydende med at hver nordmann satte seg til motverge. Men i samsvar med dette gjør heimefrontens ledelse oppmerksom på at mobiliseringen kan kamoufleres. Det gjelder å møte denne faren mens det ennå er tid. Med held opptok man kampen mot borgervakten. Det er allerede appellert til bedriftene å avvise skjemaene og den siste parole ligger i samme plan, men den går langt videre. Det er en kraftprøve, en solidaritetsprøve av største betydning man står foran. Slutt mannjevnt opp fra dette øyeblikk om heimefrontens ledelse. Gi dermed heimefrontens ledelse visshet for at på veien videre fram vil fronten vise disiplin i hver fase av frihetskampen. Jo større samhold, jo mer er fiendens planer dømt til å strande.

DE UNGARSKE friskarer har gjennom frie ungarere i London krevd opprettet en nasjonalkomite i Ungarn, men dette må opprettes av den ungariske motstandsbevegelse i Ungarn sjøl. De finsk-russiske forhandlinger har gjort et dypt inntrykk i Ungarn, og den ungariske motstandsbevegelse er understøttet av folket.

UNDER DE SISTE angrep mot Berlin kastet engelskmennene ned falske rasjoneringskort som brakte stor forvirring i byens matforsyning.

DEN TIDLIGERE norske offiser Quist har opplyst at tre hirdregimenter og en hirdstab har forelagt sitt hovedkvarter til Trondheim. Det nyopprettede bedriftsvern skal innordnes under samme organisasjonsinstans som hirdregimentene. Dette såkalte bedriftsvern er en organisasjon som skal beskytte de krigsviktige bedrifter mot sabotasje. At det nå skal sortere under samme instans som hirden, er en meget viktig opplysning. Dette viser tydelig at de skal være hjelpetropper for Quisling.

«Utgis av sentralkomiteen for det kommunistiske parti.»